

Sygn. akt VI Ka 407/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2022 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie :

Przewodniczący – Sędzia Robert Bednarczyk

Protokolant Agnieszka Telega

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2022 r.

sprawy **M. S. (1)** ur. (...) w S.

s. J., H. z domu M.

obwinionego z art. 87 § 1 kw

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 25 marca 2022 r. sygn. akt II W 779/19

I. uchyla zaskarżony wyrok wobec obwinionego M. S. (1) i postępowanie w sprawie umarza;

II. stwierdza, że koszty sądowe za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.

VI Ka 407/22

UZASADNIENIE

M. S. (1) został obwiniony o to, że:

w dniu 4 czerwca 2019 r. o godz. 00.40 na terenie (...) Ż. w rejonie miejscowości T. powiatu (...) znajdując się w stanie po użyciu alkoholu 0,25 mg/l, 0,13 mg/l w wydychanym powietrzu prowadził w ruchu lądowym pojazd C. nr. rej (...),

tj. o czyn z art. 87 § 1 k.w.

Sąd Rejonowy w Bolesławcu wyrokiem zaocznym z dnia 25 marca 2022 r. o sygn. akt II W 779/19:

I. uznał obwinionego M. S. (1) za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. wykroczenia z art. 87 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 87 § 1 k.w. w zw. z art. 2 § 1 k.w. wymierzył mu karę 800 (ośmiuset) złotych grzywny;

II. na podstawie art. 87 § 3 k.w. orzekł wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 6 (sześciu) miesięcy, przy czym na podstawie art. 29 § 3 k.w. zobowiązał obwinionego do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu;

III. na podstawie art. 119 § 1 k.p.s.w. obciążył obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w wysokości 120 zł (stu dwudziestu złotych) oraz na podstawie art. 119 § 1 k.p.s.w. w zw. art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu opłatę w wysokości 80 zł (osiemdziesięciu złotych).

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca obwinionego, który zaskarżył wydany wyrok w całości, zarzucając na podstawie art. 109 § 2 k.p.s.w. w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k., tj.:

1. art. 8 k.p.s.w. w zw. z art. 7 k.p.k. polegającą na dowolnej, a nie swobodnej ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów, z naruszeniem zasad logicznego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego i:

a) przyjęcie, że to obwiniony był kierowcą w pojeździe marki C. o numerze rejestracyjnym (...) z dnia 4 czerwca 2019 r. o godz. 00:40 na terenie (...) Ż. w rejonie miejscowości T. powiatu (...), podczas gdy zgodne zeznania uczestnika zdarzenia – samego kierowcy – K. R., prowadzi do wniosku, że kierującym pojazdem był wówczas K. R.;

b) uznanie za w całości wiarygodne zeznania świadków M.-J. D., O. L. i M. S. (2), którzy to świadkowie weszli w konflikt z obwinionym w związku z długotrwałym przetrzymywaniem obwinionego wraz z pozostałymi osobami znajdującymi się wówczas w samochodzie i tym samym mieli mieć powód do złożenia zeznań obciążających obwinionego w odwiecie za nieprawidłowe wobec nich zachowanie, co doprowadziło do uznania obwinionego winnym zarzucanego mu czynu;

2. art. 39 § 2 k.p.s.w. w zw. z art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k.:

a) poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o bezpośrednie przesłuchanie w charakterze świadków M.-J. D., O. L. i M. S. (2), pomimo iż ich przesłuchanie – co wynika z uzasadnienia Sądu I instancji – okazało się kluczowe dla rozstrzygnięcia, a świadkowie ci nigdy nie byli przesłuchiwanymi w obecności obrońcy obwinionego, co doprowadziło do poddania ocenie dowodu z ich przesłuchania w stanie niepełnym, nie dającym się zweryfikować i przyczyniło się do błędnego ustalenia, że to obwiniony kierował przedmiotowym pojazdem;

b) poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o przesłuchanie w charakterze świadka Ł. D. oraz A. S., którzy byli bezpośrednimi świadkami zdarzenia, jako osoby znajdujące się wówczas w pojeździe, podczas gdy dowód ten był kluczowy dla rozstrzygnięcia sprawy, a możliwy był do przeprowadzenia w przypadku zatrzymania świadków i ich przymusowego doprowadzenia, czego Sąd zaniechał, co doprowadziło do błędnego ustalenia, że to obwiniony kierował wówczas przedmiotowym pojazdem.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca obwinionego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego zarzucanego mu wykroczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zaskarżony wyrok podlegał uchyleniu, a postępowanie w sprawie obwinionego M. S. (1) należało umorzyć, choć z innych przyczyn, aniżeli wskazane w wywiedzionej apelacji.

Zgodnie z treścią art. 15zrr ust. 6 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19 (Dz.U.2021.2095 t.j.) w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19, nie biegnie przedawnienie karalności czynu oraz przedawnienie wykonania kary w sprawach o przestępstwa, przestępstwa i wykroczenia skarbowe oraz w sprawach o wykroczenia. Powołany przepis cytowanej ustawy został uchylony na mocy art. 46 pkt 20 ustawy nowelizującej z dnia 14 maja 2020 r. (Dz.U.2020.875), który wszedł w życie z dniem 16 maja 2020 r. W związku z powyższym, zgodnie z regulacją art. 45 § 1 k.w. i art. 15zrr ust. 6 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, zarzucany obwinionemu czyn uległ zatem przedawnieniu co do karalności z dniem 18 lipca 2022 r.

W tej sytuacji, stosownie do art. 109 § 2 k.p.s.w. w zw. z art. 436 k.p.k., Sąd Odwoławczy ograniczył rozpoznanie środka odwoławczego do okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu – w tym przypadku przedawnienia karalności zarzucanego M. S. (1) wykroczenia, co było wystarczające do wydania orzeczenia przez Sąd II instancji, zaś rozpoznanie zarzutów podniesionych przez obrońcę obwinionego w wywiedzionej przez niego apelacji stało się bezprzedmiotowe.

Proces jest niedopuszczalny, jeśli nastąpiło przedawnienie orzekania, które następuje z chwilą ustania karalności wykroczenia. W związku z powyższym Sąd Odwoławczy na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. uchylił zaskarżony wyrok wobec obwinionego M. S. (1) i postępowanie w sprawie umorzył. Ponadto stosownie do dyspozycji art. 119 § 2 pkt 1 k.p.s.w. Sąd Odwoławczy stwierdził, że koszty sądowe za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.